

по-високитѣ свѣтове. Колкото да учи на земята, човѣкъ занася съ себе си една малка частъ отъ знанието, което прибавя къмъ това, което носи отъ миналото си. Съвременниятъ човѣкъ не върва въ минало съществуване. Дълго време трѣбва да го убеждавате, за да приеме, че е съществувалъ нѣкога и носи съ себе си способности и дарби на миналото си, върху които е работилъ и продължава да работи.

Като срещнатъ човѣкъ съ високи идеи, хората започватъ да му се подиграватъ, че вървѣлъ на високо. Всѣки човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ да се развива, както той разбира. Не се мѣсете въ чуждитѣ работи. Както растенията се нуждаятъ отъ свобода, така и човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ. За да не се преплитатъ коренитѣ и клонетѣ на дърветата единъ въ другъ, тѣ трѣбва да бждатъ на известно разстояние, да не си прѣчатъ. За да се развива правилно и да устоява на бури и вѣтрове, дървото трѣбва да има известна височина, на която да отговаря известна дебелина. И човѣкъ, за да се развива правилно, трѣбва да има опредѣлена височина и дебелина. За да придобие тѣзи нѣща, въ помощъ му дохождатъ великитѣ принципи на живота — любовта, мъдростта и истината. Любовта внася въ него топлина и го кара да се развива на широко; мъдростта внася свѣтлина и го прави високъ; истината закрѣглява формата. Истината е съединителна връзка между топлината и свѣтлината, между чувствата и